

## Onsdag 30/1 – 91

Jag hade gått vilse. Jag kunde inte känna igen gatorna där jag gick, och människornas ansikten var främmande. Trött och förvirrad av det tilltagande mörkret styrde jag stegen mot ett av husen. Inifrån lokalens dunkel spreds en lukt av kaffe och söta bakverk, och jag gick fram till den magra kvinnan vid disken, mötte hennes uttryckslösa blick. Jag talade:

- En kopp kaffe, tack.
- Vad önskas mer?
- Det blir bra så.
- Ni bör ha något till kaffet.

Hennes tillrättavisning förvånade mig.

– Jaså ..., då får ni vara snäll och ge mig något mer, en kaka eller en bit bröd.

– Ni missförstår mig. Vet ni egentligen var ni har hamnat?

– Nej, jag borde kanske ha förklarat mitt ärende. Jag skulle just fråga er om vägen.

Hon vände sig och gick ut i det angränsande köket. När hon kom tillbaka hade hon en kraftig vitklädd man i sitt sällskap.

Mannens förkläde var nedsolkat, och han liknade ett slaktarbiträde snarare än någon som arbetar i ett kök. Han ställde sig med sitt ansikte en handsbredd från mitt eget.

– Ni borde inte besvära personalen med opassande krav och frågor.

– Jag har verkligen inte ...

– Ni hörde vad jag sade. Vi tar bara emot gäster som uppför sig väl.

– Jag ber naturligtvis om ursäkt om jag har sagt något som kan missuppfattas.

Jag backade. Han följde efter medan han fixerade min blick, och på detta sätt förflyttade vi oss tills jag stod med ryggen mot dörren. Mannen gav mig en så kraftig knuff att jag tumlade ut på gatan och föll omkull.

Därute hade skymningen fallit – det var mörkt – och de få människor som gick förbi ignorerade mig där jag låg på marken.